

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS ANDET DIREKTIV

af 30. december 1983

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer

(84/5/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 100,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved direktiv 72/166/EØF ⁽⁴⁾, ændret ved direktiv 72/430/EØF ⁽⁵⁾, har Rådet truffet bestemmelse om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse;

i henhold til artikel 3 i direktiv 72/166/EØF skal medlemsstaterne træffe alle formålstjenlige foranstaltninger for at sikre, at erstatningsansvaret for motorkøretøjer, der hjemmehørende i det pågældende land, er dækket af en forsikring; der træffes inden for rammerne af disse foranstaltninger bestemmelse om, hvilke skader der dækkes, samt om forsikringens nærmere vilkår;

der hersker dog stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes lovgivninger med hensyn til

omfanget af den lovpligtige forsikring; disse forskelle har direkte indvirkning på fællesmarkedets oprettelse og funktion;

det er navnlig berettiget at udstrække den lovpligtige forsikring til også at omfatte ansvar, der pådrages for tingsskade;

de beløb, op til hvilke den lovpligtige forsikring dækker, skal under alle omstændigheder være af en sådan størrelse, at der sikres skadelidte tilstrækkelig erstatning, uanset i hvilken medlemsstat skaden indtræder;

det er nødvendigt at indføre bestemmelse om, at et organ skal garantere, at skadelidte opnår erstatning, dersom det køretøj, som har forårsaget uheldet, er uforsikret eller ukendt; uden at ændre de i medlemsstaterne gældende bestemmelser med hensyn til om dette organs intervention skal tillægges subsidiær karakter eller ej samt reglerne om indtræden i skadelidtes rettigheder er det vigtigt, at skadelidte i et sådant uheld kan rette direkte henvendelse til dette organ som første kontaktled; medlemsstaterne bør imidlertid have mulighed for i begrænset omfang at udelukke intervention fra organet, og i tilfælde af tingsskader forvoldt af et ukendt køretøj bør de under hensyn til den bestående risiko for svig kunne bestemme, at erstatningen for sådanne skader kan begrænse eller udelukkes;

af hensyn til skadelidtes interesser bør virkningerne af en klausul om ansvarsfraskrivelse begrænses til forholdet mellem forsikringsselskabet og den for

⁽¹⁾ EFT nr. C 214 af 21. 8. 1980, s. 9 og EFT nr. C 78 af 30. 3. 1982, s. 17.

⁽²⁾ EFT nr. C 287 af 9. 11. 1981, s. 44.

⁽³⁾ EFT nr. C 138 af 9. 6. 1981, s. 15.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 103 af 2. 5. 1972, s. 2.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 291 af 28. 12. 1972, s. 162.

ulykken ansvarligt; dersom køretøjet er stjålet eller tilegnet ved vold, kan medlemsstaterne bestemme, at ovennævnte organ skal yde skadelidte erstatning;

for at lette den finansielle byrde, som nævnte organ skal bære, kan medlemsstaterne fastsætte en vis selvrisiko i forbindelse med organets intervention med henblik på erstatning for tingsskader forvoldt af et køretøj, der ikke er forsikret, eller som er stjålet eller tilegnet ved magtanvendelse;

familiemedlemmer til forsikringstageren, til føreren eller til enhver anden ansvarlig bør have krav på samme beskyttelse som andre skadelidte tredjemænd, i hvert fald hvad angår personskader;

afskaffelsen af kontrollen med forsikring forudsætter, at det nationale forsikringsbureau i det besøgte land påtager sig at indestå for betaling af erstatning for skade, der forvoldes af motorkøretøjer, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat; ved fastlæggelsen af, om et motorkøretøj er hjemmehørende i en bestemt medlemsstat, er det mest bekvemme kriterium, om det pågældende køretøj er forsynet med en nummerplade fra vedkommende stat; artikel 1, stk. 4, første led, i direktiv 72/166/EØF bør ændres derfor i overensstemmelse hermed;

under hensyn til den nuværende situation i visse medlemsstater, hvad angår dels de mindstebeløb og dels den dækning og den selvrisiko, som ovennævnte organ anvender i forbindelse med tingsskader, bør der fastsættes overgangsforanstaltninger med henblik på en gradvis gennemførelse i disse medlemsstater af direktivets bestemmelser om mindstebeløbene og den erstatning for tingsskade, der ydes af nævnte organ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Den forsikring, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF, skal dække tingsskade såvel som personskade.

2. Medlemsstaterne skal, med forbehold af eventuelle regler om mere omfattende forsikringsdækning, der måtte gælde i medlemsstaterne, kræve, at den lovpligtige ansvarsforsikring mindst skal dække:

— 350 000 ECU for personskader, såfremt der kun er én skadelidt; såfremt der er flere skadelidte ved samme uheld, multipliceres dette beløb med antallet af skadelidte;

— 100 000 ECU for tingsskader for hvert uheld uanset antallet af skadelidte.

Medlemsstaterne kan dog for personskader i stedet for ovennævnte mindstebeløb fastsætte et mindstebeløb på 500 000 ECU, såfremt der er flere skadelidte som følge af samme uheld, eller et samlet mindstebeløb på 600 000 ECU pr. uheld for personskader og tingsskader uanset antallet af skadelidte eller skadernes art.

3. I dette direktiv forstås ved ECU den regningsenhed, som er defineret i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 3180/78⁽¹⁾. Modværdien i national valuta, som skal anvendes i efter hinanden følgende perioder på fire år at regne fra den 1. januar i første år af hver periode, er lig med værdien på den sidste dag i den forudgående september måned, på hvilken ECU'ens modværdier i alle Fællesskabets valutaer foreligger. Første periode begynder den 1. januar 1984.

4. Hver medlemsstat opretter eller godkender et organ, der mindst inden for den lovpligtige forsikringsgrænser skal erstatte tingsskader og personskader, der forvoldes af et ukendt køretøj, eller et køretøj for hvilket den i stk. 1 omhandlede lovpligtige forsikring ikke er tegnet. Denne bestemmelse griber ikke ind i medlemsstaternes ret til at tillægge eller undlade at tillægge dette organs intervention en subsidier karakter samt til at give regler for regresretten mellem dette organ, den eller de for uheldet ansvarlige og andre forsikringsselskaber eller organer inden for den sociale sikring, der skal yde skadelidte erstatning for samme skade.

Skadelidte kan under alle omstændigheder henvende sig direkte til dette organ, som på grundlag af de oplysninger, skadelidte giver efter anmodning fra organet, er forpligtet til at give vedkommende et begrundet svar på spørgsmålet om dets intervention.

Medlemsstaterne kan imidlertid fra organets intervention udelukke personer, der frivilligt har taget plads i det skadevoldende køretøj, når garantifonden kan bevise, at de vidste, at dette ikke var forsikret.

Medlemsstaterne kan begrænse eller udelukke intervention fra organet ved tingsskader forvoldt af et ukendt køretøj.

De kan ligeledes give tilladelse til en selvrisiko, som kan gøres gældende over for skadelidte, på op til 500 ECU for tingsskader, der er forvoldt af et køretøj, der ikke er forsikret.

Hver medlemsstat anvender iøvrigt sine administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser på nævnte organs interventioner med forbehold af enhver praksis, som måtte være mere gunstig for skadelidte.

⁽¹⁾ EFT nr. L 379 af 30. 12. 1978, s. 1.

Artikel 2

1. Ved gennemførelsen af artikel 3, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF skal de enkelte medlemsstater træffe passende foranstaltninger for at sikre, at enhver lovbestemmelse eller enhver klausul i en forsikringspolice, der er udstedt i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, i direktiv 72/166/EØF, og som bestemmer, at forsikringen ikke dækker nedenstående personers anvendelse af eller kørsel med køretøjet, ikke har nogen indvirkning på krav fra tredjemand, der lider skade ved et uheld:

- personer som hverken udtrykkeligt eller stiltiende har tilladelse hertil, eller
- personer, som ikke har et kørekort, der giver dem ret til at føre det pågældende køretøj, eller
- personer, som ikke efterlever vetoforskrifterne vedrørende køretøjets tekniske og sikkerhedsmæssige stand.

Den i første led omhandlede bestemmelse eller klausul kan imidlertid gøres gældende over for personer, der frivilligt har taget plads i det skadevoldende køretøj, såfremt forsikringsselskabet kan bevise, at de vidste, at køretøjet var stjålet.

Medlemsstaterne kan — for så vidt angår skader, der indtræffer på deres område — undlade at anvende bestemmelsen i første afsnit, såfremt og i det omfang den skadelidte kan opnå dækning af den lidte skade i medfør af regler om social sikkerhed.

2. I tilfælde af at køretøjet er stjålet eller tilegnet ved vold, kan medlemsstaterne bestemme, at det i artikel 1, stk. 4, omhandlede organ skal intervenere i stedet for forsikringsselskabet på de i nærværende artikels stk. 1 fastsatte betingelser; såfremt køretøjet er hjemmehørende i en anden medlemsstat, har dette organ i så fald ingen regresmulighed mod noget organ i denne medlemsstat.

Medlemsstater, der bestemmer, at det i artikel 1, stk. 4, omhandlede organ skal intervenere i tilfælde, hvor køretøjet er stjålet eller tilegnet ved vold, kan for tingskade fastsætte en selvrisiko på op til 250 ECU, der kan gøres gældende over for skadelidte.

Artikel 3

Familiemedlemmer til forsikringstageren, til føreren eller til enhver anden person, der er erstatningsansvarlig for en skade, som er dækket af den i artikel 1, stk. 1, omhandlede forsikring, kan ikke under henvisning til dette slægtskab undtages fra forsikringens dækningsområde for så vidt angår personskader.

Artikel 4

Artikel 1, stk. 4, første led, i direktiv 72/166/EØF affattes således:

- området for den stat, hvis nummerplader køretøjet er forsynet med, eller.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne ændrer deres nationale bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1987. De underretter straks Kommissionen herom.

2. De således ændrede bestemmelser iværksættes senest den 31. december 1988.

3. Uanset stk. 2:

- a) har Den hellenske Republik en frist, der løber indtil den 31. december 1995, til at forhøje forsikringsdækningen til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte beløb. Hvis den benytter sig af denne mulighed, skal forsikringsdækningen i forhold til de i nævnte artikel fastsatte beløb udgøre:

- mere end 16 % senest den 31. december 1988,
- 31 % senest den 31. december 1992;

- b) har de andre medlemsstater en frist, der løber til den 31. december 1990 til at forhøje forsikringsdækningen til de i artikel 1, stk. 2, fastsatte beløb. De medlemsstater, der benytter sig af denne mulighed, skal inden for den i stk. 1 fastsatte frist forhøje forsikringsdækningen med mindst halvdelen af forskellen mellem den forsikringsdækning, der gælder den 1. januar 1984, og de i artikel 1, stk. 2, fastsatte beløb.

4. Uanset stk. 2:

- a) kan Den italienske Republik fastsætte bestemmelser om, at den i artikel 1, stk. 4, femte afsnit, omhandlede selvrisiko indtil den 31. december 1990 andrager 1 000 ECU;

- b) kan Den hellenske Republik og Irland fastsætte bestemmelser om,

- at det i artikel 1, stk. 4, omhandlede organ ikke skal kunne yde erstatning for tingskader indtil den 31. december 1992;
- at den i artikel 1, stk. 4, femte afsnit, og den i artikel 2, sidste afsnit, omhandlede selvrisiko indtil den 31. december 1995 udgør 1 500 ECU.

Artikel 6

1. Kommissionen forelægger senest den 31. december 1989 Rådet en rapport om situationen i de medlemsstater, der omfattes af de i artikel 5, stk. 3,

litra a), og stk. 4, litra b), fastsatte overgangsforanstaltninger, samt på baggrund af situationens udvikling eventuelt forslag til ændring af disse foranstaltninger.

2. Kommissionen forelægger senest den 31. december 1993 Rådet en rapport om gennemførelsen af dette direktiv samt eventuelt forslag, navnlig vedrørende justering af de i artikel 1, stk. 2 og 4, nævnte beløb.

Artikel 7

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. december 1983.

På Rådets vegne

G. VARFIS

Formand
